

ליל שבת קודש פרשת שמיני ה'תשס"ב

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ס"ב, המדבר מענין אכילה בקדושה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, (מוהרא"ש נ"י חזר על נקודה אחת שבדברי רביז"ל בתורה זו) דע, שעל-ידי אכילתם של ישראל, נעשה יחוד קדשא בריך הוא ושכינתה אפין באפין, בבחינת (רות ב): "ויאמר בעז לרות לעת האכל גשי הלב", 'לעת האכל' דיקא, הינו על-ידי האכילה 'גשי הלב', דא יחוד קדשא בריך הוא ושכינתה בחינת (בראשית מ"ד): "ויגש אליו יהודא"- 'דא תקרבתא מלפא במלפא' (זהר ויגש דף ר"ו, ועין שם בפרוש הרמ"ז) רק האכילה צריך להיות מאכל אחר שנתברר, ואין בו שום תערובות פי מאכל שיש בו תערובות על ידי מאכל כזה יוכל האדם לחטוא, והפרור של המאכלים, הוא על-ידי אמונה וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הגה אכילתם של ישראל הוא דבר עליון וגבוה מאד, והקדוש ברוך הוא הטביע בטבע האדם שיצטרך לאכול בכדי להעלות כל הבריאה כולה אליו יתברך, כי דומם צומח חי מדבר כולם עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך שנתלבש בדברים אלו של הבריאה, כי הם מחוברים מהד' יסודות של אש רוח מים עפר, ששרשם הד' אותיות של השם הוי"ה ברוך הוא (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ה'), ועיקר עבודת האדם להעלות כולם אליו יתברך ולחזור ולדבק בשרשם, ולכן כשאדם אוכל בעל חי או צומח או דבר הנעשה מדומם כגון מים ומלח וכו', כולם מקבלים עלייה ותיקון על ידו, וחוזרים להתדבק בשרשם, וגם יש גלגולים רבים בכל פרטי הבריאה, שנתגלגלו מחמת חטאם ופגמם לתוך חלקי הבריאה, והם מצפים על עלייה ותיקון לחזור לשרשם, וכשאדם אוכל אותם בקדושה ובטהרה כראוי, הרי גורם תיקון להנשמה המגולגלת בתוך המאכל, וזהו ענין יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה אפין באפין, כי השכינה היא האלקות השוכן בתוך כל אחד ואחד מישראל, והיא נמצאת אפילו בתוך תכלית הגשמיות והארציות, כי אין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, וכל זמן שאין האדם זוכה להרגיש אלקותו יתברך השוכן בקרבו, הרי עדיין יש פירוד בין קודשא בריך הוא ושכינתיה, ונדמה לו כאילו הוא רחוק מכבודו יתברך, ואינו מרגיש הארת פניו יתברך אליו, אבל כשזוכה

לזיכוכך ובירור האמונה, ויודע היטיב שגם בתוך אכילתו וכל עסקיו הגשמיים יש אלקותו יתברך, ובוודאי יש כוונה עליונה למה צריך לאכול דברים אלו דווקא, על ידי זה חוזר ונעשה יחוד עליון ונורא בין קודשא בריך הוא ושכינתיה, ומתכלית הגשמיות נעשה רוחניות, כי מתוך אכילתו דייקא זוכה להארת הרצון ולהרגיש אור פניו יתברך.

וכל זה נכלל בדברי רביז"ל כאן שהבירור של המאכלים הוא על ידי אמונה, היינו שיאמין האדם שבוודאי על ידי אכילתו נעשים דברים גדולים מאד למעלה, והוא מקרב את הבריאה אל תיקונה על ידי אכילתו, כי תיקונים אלו נעשים על ידי כל אחד מישראל כשזוכה לאכול בקדושה מאכלים כשרים, ומכוון באכילתו לעבוד את השם יתברך, ואכילת הצדיקים הוא עוד למעלה מזה, כי אצלם האכילה היא בחינת אותיות, שבכל כף ובכל לעיסה הם מכוונים ייחודי שמות מצירופי שמותיו יתברך, עד שכל אכילה ואכילה אצלם עבודה תמה ושלמה, והם רואים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה ממש, והם כל כך רגילים לזה, עד שזה דבר פשוט אצלם ממש, ואין אף אחד תופס מוחם ומחשבתם במה הם עסוקים בשעת אכילתם, ונדמה לאנשי העולם שהם אוכלים כמו כל אדם, אבל באמת אצלם נעשה ענין אחר לגמרי, ואפילו מי שאינו זוכה לזה, כשאוכל מאכלים כשרים באמונה פשוטה, בוודאי נעשים תיקונים גדולים על ידי אכילתו, וגם מזה נעשה יחוד גדול למעלה וממשיך על נשמתו אור גדול מאד.

ולכן הדבר ראש וראשון בקדושת האכילה הוא השמירה ממאכלות אסורות חס ושלום, שיהיה מאכל אחר שנתברר שאין בה שום תערובות איסור חס ושלום, כי על ידי מאכל של איסור, לא די שאינו מתקן כלום, אלא אדרבה מוריד את הקדושה לעמקי הקליפות חס ושלום, וגורם רעות וצרות רבות רחמנא ליצלק, ולכן כל אחד צריך לשמור מאד שכל דבר שמכנים בפיו הוא כשר בתכלית הכשרות, ושיהיה עליו השגחה מעולה ממשגיה ירא ה', ולא יכנים בפיו מכל מה שענינו רואות, כי יכול להיות בה חששות רבות, ובפרט בימי הקיץ ששכיחים מאד תולעים ושרצים קטנים, צריכין ליזהר מאד בכל מה שמכנים בפיו שיהיה נקי מכל חשש, וכל מיני מוצרי מזון כגון קמח וקטנית ודברי אפיה וכו' צריכין להיות משומרים במקרה שלא יתליעו בתולעים ובשרצים, כי האוכל אפילו שרץ קטן עובר בחמשה או שישה לאוין חס ושלום, וכדאיתא בגמרא (מכות ט"ז:) האוכל פוטיא לוקה ארבע נמלה לוקה חמש צרעה לוקה שש וכו', ולכן שומר נפשו ישמור מאד מכל חשש

של מאכלות אסורות, ויאכל אכילתו בקדושה ובטהרה ובאמונה כראוי, ועל ידי זה ימשיך על עצמו נועם זיו השכינה בזה ובבא לנצח, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה בפרשת השבוע כתובים הצווים של כשרות המזון והאכילה, וכמו שכתוב (ויקרא י"א) זאת החיה אשר תאכלו מכל הבהמה וגו', וכבר דיקדק בזה הקדוש (שמיני מ"א). למה פתח בחיה וסיים בבהמה, אלא אמר קודשא בריך הוא, בכל זמנא דישראל מנטרי נפשייהו וגרמייהו דלא לסאבא לון, ודאי זאת החיה אשר תאכלו, יהון שכיחין בקדושה עלאה לאתדבקא בשמי וכו', וכל זמנא דלאו אינון נטרינ נפשייהו וגרמייהו ממיכלא ומשתייא, יתדבקון באתר אחרא מסאבא לאסתאבא בהו, ובגין כך כתיב זאת החיה אשר תאכלו מכל, מכל ודאי, דאיהו רוא דשמא קדישא לאתדבקא ביה וכו', (אמר הקדוש ברוך הוא, כל זמן שישראל שומרים עצמם לא ליטמאות במאכלות אסורות, אזי יהיו שכיחין בקדושה עליונה ומתדבקים בשמו, וכל זמן שלא שומרים עצמם ממאכלות אסורות, אזי יתדבקו בסטרא אחרא וברוח טומאה, ולכן כתיב זאת החיה אשר תאכלו מכל, מכל ודאי, היינו סוד שמו יתברך שהוא בחינת "כל" וכו') עיין שם, וזהו סוד דברי רביז"ל הנ"ל שדייקא על ידי אכילת של ישראל בקדושה ובטהרה, נעשה יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה אפין באפין, וזוכים להתדבק בשמו יתברך, וכל זה נעשה על ידי בירור האמונה, בחינת "זאת" החיה אשר תאכלו, זאת היא השכינה הקדושה והאמונה הקדושה כידוע מתיקונים (תיקון י"ט), בבחינת ואמונה כל זאת, בחינת (תהלים כ"ז) בזאת אני בוטח, (דברים ל"ג) וזאת הברכה אשר בירך משה וגו', ואז זוכין לאכול מ"כל" ולטעום טעם גן עדן ועולם הבא בתוך האכילה, כי ממשיך הארת עולם הבא בעולם הזה, ומקשר תכלית הגשמיות בתכלית הרוחניות, שהוא הייחוד הכי עליון, אבל אם האדם מטמא עצמו במאכלות אסורות חס ושלום, אזי עוקר את עצמו משורשו, ומפריד חיי עולם הזה מחיי עולם הבא, ומרגיש את הגיהנום בזה העולם ממש רחמנא ליצלן, שזהו מה שפירש רש"י בסוף הפרשה על פסוק ונטמתם בם (ויקרא י"א פסוק מ"ג), אם אתם מטמאים בהם בארץ, אף אני מטמא אתכם בעולם הבא ובישיבת מעלה, כי מיד שאדם מכניס בתוכו דברים טמאים ואסורים חס ושלום, הרי מנתק את גופו ונשמתו מן הדביקות בו יתברך, וממילא הוא מגורש מחיי עולם הבא ומישיבת של מעלה, כי נסתם ממנו אור האמונה ואור השכינה הקדושה הנקראת זאת, ועובר עליו מה שעובר, ולכן אשרי מי שנוהר מאד בכל מאכליו שיהיו בתכלית הכשרות והקדושה, כי אז עולמו יראה בחייו, והשם יתברך ישמרנו מכל

מיני מכשולות ואיסורים, ונזכה להתדבק בו יתברך באמת על ידי אכילתנו, עדי
נזכה להכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

